

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 49/2568

ศาลแพ่ง ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองกลาง ศาลผู้รับความเห็น กรมการพัฒนาชุมชน โจทก์ นาง ข. จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 157

ย่อ / หลักกฎหมาย

กรมการพัฒนาชุมชน โจทก์ ยื่นฟ้อง นาง ข. จำเลย ว่า เดิมจำเลยเป็นข้าราชการในสังกัดโจทก์ ตำแหน่งพัฒนาการอำเภอร่องวาง รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนักงานพัฒนาชุมชน จำเลยยื่นหนังสือลาออกจากราชการ ต่อมาคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เห็นว่า การกระทำของจำเลยมีมูลความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงส่งเรื่องให้โจทก์พิจารณาลงโทษทางวินัยกับจำเลย ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ โจทก์จึงมีคำสั่งไล่ออกจากราชการ และผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางมีหนังสือถึงกรมบัญชีกลางของคเบิกบำนาญและบำเหน็จดำรงชีพ พร้อมทั้งมีหนังสือถึงจำเลยให้คืนเงินบำนาญและบำเหน็จดำรงชีพที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ จำเลยได้รับหนังสือแล้วแต่ยังคงเพิกเฉยไม่คืนเงินแก่โจทก์ ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินพร้อมดอกเบี้ย จำเลยให้การว่า มูลหนี้มาจากการซื้อมูลความผิดของจำเลยซึ่งศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบภาค 5 มีคำพิพากษายกฟ้อง จึงไม่มีมูลหนี้ที่จำเลยจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแพ่งเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเนื่องมาจากคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลปกครองกลางเห็นว่า เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการใช้สิทธิเรียกร้องในฐานะเจ้าหน้าที่ทั่วไปและเงินที่จำเลยได้รับมีลักษณะเป็นเพียงลามิควรได้ที่โจทก์อาจเรียกคืนได้ตามกฎหมายเท่านั้น จึงมิใช่คดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) และ (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 แต่เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้คดีนี้โจทก์มีฐานะเป็นกรม อันเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยคืนเงินบำเหน็จบำนาญที่ได้รับไปเนื่องจากจำเลยถูกลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นผลให้จำเลยไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 การที่จำเลยรับเงินดังกล่าวจากโจทก์ไปนั้น มิใช่กรณีที่จำเลยใช้อำนาจตามกฎหมายออกกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือกระทำการอื่นใด ที่มีใช้กรณีที่จำเลยละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร แต่อย่างไรก็ดี คดีนี้จึงมิใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่นหรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แต่เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/49/2568>